

Pályamű

a gróf Widassy - 200 arany

jutalomra.

1881-én.

by II. sz.

Csókakeői Remete.

Pályamű

a Gr. Nádioról 200 évi jubileuma.

1881-ra.

Isokhakeői remete.

Albeszélt Röttemény.

Selige: „Kivádatok rendületlenül,
Légy híve, oh magyar;”
Főösmerény.

I

i.

2. Pár alatt-és hegy tövében,
Beneségek laka állt;
A kermésnek pompájában-
Legjobb helyet itt talált.
A tél mordón, de a helyet
Megkímélte mindenkor;
A háját a gyönyörök-
És az erdő, szép háját
Nyári-világ rendezkor.

h.

Deus in hegumen, Veritas reserua,
Deus in erudis melioribus,
Et apertis - et vitis,
Ossuq; p'nterit egy helyen.
- Szép a magyar, méltóságos,
Diszkrétus ha rajt' van;
Deste szilárd, erona bátor,
Könnyűt mindég harsog,
Könnyűve hogy ha van.

3.

Mi az oka, hogy ma ilyen
Savós-korás kavarok? -
Nagy talán, jó vagy rossz,
Kavarokat kavarok? -
On már titok, csak az tudja,
Ki, gyilkosok esküvel,
Szörnyűnek is lesz ellen,
Hatalm' legyen, ne Regyelen! -
- Angyalok v'alkoznak!

4.

Megőrköztél mindannyian,
Szép - nagy számmal valának;
De a nevük titok maradt,
Mert iva mind szármak.
- Egy volt esziam, ki megficia
Örök bent az erdőben,
Elsimere hogy magyarok,
E honná még az ország magyarok, -
- Szeret jó kedvében.

5.

Szívelyem fogadták ök,
Az erőköt jövőre;
Megoldható kérdést adva,
Váratok köze eredmeny.
- Minthogy magyar ezen ember,
E benne hofji szikra ég,
Vissza lehet nem is rezent,
Nem állhatna ki ily szégyen,
Mert erélye is - vitéség!

6.

Am iudicem fieri pedis,
Pannemum iudicem fel,
Quia sancta est etas,
Sicut et exilium eius est.
A jō istem segetibus
Sicut iudicem est iudicem;
Melyet legem nequitia dicit,
Sicut iudicem est iudicem magis -
Sicut iudicem est, iudicem iudicem.

7.

Quia et magis iudicem
Sicut iudicem iudicem,
Sicut et dicitur iudicem
Sicut iudicem iudicem.
De legibus iudicem magis
A reme, iudicem est.
Sicut magis est iudicem iudicem,
Sicut iudicem iudicem iudicem,
A iudicem iudicem iudicem.

8.

Mendis erat et, sicut iudicem,
A melius nunc iudicem,
Sicut iudicem, iudicem est
Sicut iudicem - iudicem, iudicem iudicem.
- Sicut iudicem, iudicem iudicem,
Sicut iudicem nunc iudicem;
Sicut iudicem magis est iudicem -
Sicut iudicem, iudicem magis iudicem,
Sicut iudicem iudicem iudicem.

9.

Sicut et iudicem iudicem
A iudicem iudicem,
Sicut iudicem iudicem est,
Sicut iudicem iudicem.
Sicut iudicem iudicem iudicem
Sicut iudicem iudicem:
Sicut iudicem iudicem iudicem,
A iudicem iudicem iudicem iudicem,
- Sicut iudicem iudicem iudicem.

10.

Emberek fogott erre elé,
Saját földjét számszára,
Ez volt nekik mihelysége,
A magyarok nem sajnáltak.
Szen idők járunk arbor,
Lypitkos Kerek minköndiek:
Bárdos, hóhér, - parancsszóra
A jó magyarok püszitottak, -
Őv vértőlben fivőndiek.

11.

Egy lenéni egy nemzetet -
A világon egy magyar bím;
Sobakára az ily magyar bímek
A gyilkolás, mag nem süm.
- Hatalat tehát oly verésre!
Hi, ebben let örömöt.
Nos isten sem nézi soká,
Hi az emberek megalkoták,
A büntelen szervedöt.

12.

- Vértől kegyes, a nemesség,
Kik, tőlökben eljötték,
Nos egy alatt, szerkesztem,
Magy idológiát levettem.
A nép jogát is a javát
Változtatni akarták,
A törökök mag nem süm,
Kasziába viszem süm,
Egyhangúlag kimondták.

13.

Még egy esküt kegyesek el,
A nemek biesit vett;
Ők is aztán viszem mentek
Sötét és könepett.
Török a süm parat,
Egy kis hajón ársialtak;
A sümán hit megkesztették
A szabadság ibredték,
Mert min töltek kimondták.

14.

A remete is niszakalát
Egyesüv kis hányat,
Ejöl ismerte őt is török,
Dehát - nem is bánította.
- Sem is várta, kene hangor
Közönlet is remete;
Kerüv jötte is emek oriat,
De ugyanis, már a kiskor -
A dolozmak rejtelget . . .

15.

Magyar hölgyet, ha hányba
Dármely napon beiszak,
Ummegyet fogadják őt
Es azonnal nevelnek.
Dindia jöt őt is remete,
Mert csak ekkor szölt kene;
Különösen ej idején -
Volt minden az ebredésén,
Jent is vevén - szeretke.

16.

Mint hogy addig minden hölgyet,
Körök esett elfogtak,
Alkal adtak, a nagy nunkar,
A kegyetlen szüktámar.
A szüktán is nagyharalma
Magyaban az feltete:
Hogy viteni jüvalmáit
Hölgyet Kap majd ajándokul,
A vármak - e venere.

17.

Dörbe került egy magyar lány,
Elfogvok sikerült.
Ezép - s kedves volt az iszallan,
Dics - s is bánat neherült.
- Megpörte is vármak isis,
Hogy essze szabadon,
Mert e vármak isis is meghal
De törökne iszall rival -
Kajta szippen sáradjow!

18.

" Nem ismerk idy egyelőre
 Jéhol sem, csak nélatok,
 Hogy egy kémpé elfogjanak
 És egy várba zárjanak.
 Azt indokt csak nem szállt rá,
 Istennemre esküszöm!
 Mert a székem jót tanított,
 És hit engem el nem hagyott,
 - Nem volt - s nem is lesz bűnöm!

19.

Kémpőre esküszöm szeretemre
 Engem, el nem hántozik,
 Mondjatok bár iteleket
 A hit előtt, szent a hit,
 Mindjétek el, meg nem rettem,
 Ő a vitéz, de nem ti!
 Mert itt csak az evő harcok,
 És szenvedő meg-meghajol -
 Nagy fájdalomtól szenved.

20.

Nem fog soká röszönteni
 A reggeli nap sugarai,
 Nem sokára a miénk lesz,
 Azt itt épült, erős vár.
 És szenvedés nagy helyeget
 Ői fogjátok hűveselni!
 Sírva mentek harátozba,
 A bűntől meg orsiágha -
 Sőttem fogjátok sínlődni!

21.

Akkorból font tűres-menyő
 S horra hársít magyan kar,
 Nem sokára aratókba
 Véres földet rántanak.
 Vagyhat aratók hordoztak majd,
 Sikerült az a bér,
 Mert az itok életkezit,
 Vár - de meg nem feledkezit,
 És reátok bossút mév!

22.

Ént mondá a magyar leány,
Riálkora, méreggel;
Vissza fojtá a jajgatást -
De siet mégis szemével.
És szeméből, a sós könnyűből
Melyet alá pereszt,
A haját felitára -
Vele arcát elakarja,
Hogy, ne hássák szépségét.

23.

Énnyi bánat és szenvedés
Sújtotta az árthatant,
Bideg volt az életem,
Szerelem a föld alatt;
És legnyúlóbb sírban volt is,
Hol nem bánja senki őt;
- Boldog az, kit a sír ringat -
Nem kimozdít őt a holdat,
Mint a földi szenvedőt.

24.

"Nincsen mátkám olyan tövénny,
Mint mátkáim, hidjéim!
Nem fogom itt egy lányt sem el,
Mert mindnyájan - műveltek.
A szerelm feleketben
Állatias, mondhatom.
Nincsen szégyen ki bennetek,
Ha ily formán esetekretek,
Szemetekbe, ezt mondom!"

25.

- Tomboltak a várban az fém,
Mihatták a nagy kedvet,
És imitátó sem mellett
Még kámerot is lejtettek.
Kedre homi öhajották -
A leányokat kis szivét;
De ő viszta voná magát,
Elakarja szemét - arcát,
Hogy ne nézzék, szépségét.

76.

Kiváncsian a sok tövör,
Mind a lány személté,
Különösen szép derekát
Egyre-egyre, díszíté. -
Egy alakot életben még
É földön, nem látamár,
Egyen csak az égben lehet,
A földön csak művészt festhet.
Ki, írta-e titokmár.

77.

Örömegeim illt a nagy vesér,
Bodor füstöt eresztett;
Örömeben majd mosolygott,
Majd, egy küssé nevetett.
Olyan mint az éhes farkas,
Mely, a telben pécétét les,
Eha könnye könt van a falat,
A köbbinél hátra mutat -
Hadd maradjon mindt éhes!

78.

Oh illt minden hatalommal,
Mintha több is nem lenne,
Ebbe volt az örömeikkel
Miköz a szép lány nézte.
Csak az bánta még a lelkét,
Hogy a kedves szomszár,
Köszörülé azon esét,
Mi hozná meg neki kedvét?
Ne bírnia, Köny-ború.

79.

Kiváncsian a szép lány,
Mindenfélé gyönyöröset;
De a lánymár mi sem kellett -
Nemzet intett kérését.
- Megminta már-e jéteket
A fogolyhoz, oda ment:
Kiváncsian szelíd arcát -
Átölelte von derekát,
De a lány odább ment.

30.

Látva ezt a nagyívú mostan,
Így szót a szép leányhoz:

„Kedves leány, szeress engem!

És jöjj hozzám is ne távozz.....

De fogsz lenni a hársban

A legelő s a legelő! -

A mi ott van, mind tied lesz,

De meg engem szívből szeress! -

Ottan minden édesebb!

31.

A püszkén nem volt neked jó -

Próbá a szabadság alatt;

És vár neked boldogságot

„Mindent bőven megadhat.” -

„Nem kell nekem, semmi-
semmi,

csak egy, s az a szabadság!

És az egyetlen kérem tőled,

Ne szeresd a magyar hölgyet,

És szeresd a magyar hölgyet!
És szeresd a magyar hölgyet!

32.

És néha az a hős vesén

És néha, egy szót sem mondott;

Lehajta a sponosz fejét,

Magában így monogott:

„Ezen leányomat, mit tegyek én?”

És, kinn van nem lehet,

- Ha megintja a rablását,

Megszerezi a vár ivót,

Másnap nem, csak így lehet!”

33.

Bár illik volna máris a vesén

A kigondolt terveire;

De ekkor egy újabb szóra

Mint forrást az eribe:

„Szompad a lány, ha szomoln,

És így, mint a szép rózsán;

Mely ha virít, pár nap alatt

És szépsége el-elhullat,-

És kénytelen újat magján.

34.

De midön shevadna,
Driwom edes sirmait,
Iha megnalwa, eren wärbaw
Örinnem a porait.-
Ö ar elö magyar leány
Kit majd szívből szeretik,
Vele dem boldogságom!
Ass, elöre jól tudhatom; -
Örülök, ha rámenek."

35.

"Almos magyork" - szöke a leány,
"Adjatok egy nyúgphelyet,
Hadd aludjann - a pihenésen
Szegény, fáradt testemet."
- Önnök örültek csak a venök,
Dintosan már, azt hitte:
Hogy a leányt az almoságra,
Dö Redvöl, el-lovasta,
I a pihenést kereste.

36.

Dixes szökei nyitott neki,-
Hordog volt az szömpöppel,
A lány pedig szomorúan
Ödement, síros szemekkel.
Midön bens volt, az ajtózárt
Visszaesni há helyére.
Ödintosanban látta magát,
Nem hallia a zenit-kármát,
- Örsbödött reménye.

37.

Nyitva állhat az ablakok
Ös ö oda kidepelt.
Amintán a magas éjhen
Egy szép innát rebegett.
Kéte magyork az egy nial
Hogy eresse szabadon,
Vagy a wärböl segítse ki,
Mert a venök, nem szereti,
- Örajta itok szaradjou!

42.

Es is väärin, väes stemmel,
Üvenderve, nien niam;
Sareme män ölegetni -
Liatom ein sar is areiam.
En vaqpor is jütalom bir,
Neki adtak övöke,
De inkiab raji, bosint illok,
Sarehmer et nem fogadok,
-Kittot siwotk itiere!

43.

Mentis ki iniet, mentis ki iniet!
Meqfopom ein hialahi,
Vaqy ha ein nem, is jo atyäm
Meqfopja sar, sotoqahi.
E sotoa sar engem öis,
Nem jöhetmek ein hoxiam;
Ha etiniet, nem köjät meq,
Jo ember, hat sabradis meq!
Minet elöb - saaporiän...

44.

"Sabraditöd lezet ein häny,-
Siqpej minden saravara;
De itan meq hammet leketu,
I nem leon nekint kiarimkua.
Siqped nekem ki nem admak -
Eni elöre iindhatod.
Visekt sorvot birkesiqpej,
Vänd is övöt renimiqpej,
Melyben hämerod eldobod;

45.

Lezet siwedei kartsid meq hivan,
Me mindand is sarehmer; -
Sareketmek kiarimikint is -
Ha is övöt meqvede.
-Nem sarv sotoa is nabigja,
Kiverijük is tövökör,
Meqmenijük is Redves harat,
Et melyre meq feni fogjat -
Harisijaba verijük öt!

46.

Most tartatott meg a gyűlés,
Hatalmas honatott:

Hoogy a magyar ösze tartva
A tövökre névront.

Sírókban már nagy minikárok

Servek és Keszimek;

Imidion Kesz lesz minden minika.

Sömör, Eljert Kiváltképpen -

Dicsőséget nyereendnek.

47.

Éjjel lesz a megfáradás,

Mitass erköv, szerelmek,

Stass vele álom italt,

Spajtsad meg a Regyellent!

Yaogy hán jobb lesz, ha a fejét

Lesneget a tövökre;

Mely nagy minikát ha elvágják -

Minden ember nyújtja Keszt,

Legnagyobb örömeiből.

48.

Ének nékem egy kötetlen

Másállam a földre,

Kövökreben hán te Kedves hány -

Sírókba nagy megmenet.

Ne felej arköv, nem Keszimek.

Selmek a hős Kiváltképpen,

Mint a sebes seho fejnek,

Örömeik ha nem láthatnak -

Kiváltképpen az országból.

49.

Isken veled, Kedves hány!

Nem maradoz te soká rab,

Kiváltképpen Kedves atyjád.

A hányba-befogad. -

Örömeid meg mindent, a mit mondtam,

Eljerted a kötetlen;

Hyjára volnál, ha nem lenne,

Öld meg nekí szivét-lekét!

Mely itt sok jót élvenet. . . .

50.

„Istifogadok én remete,
Deljesitem parancsod;
Meggörözttem majd a miniat
Ugy-mintén te akartad.
Mondt meg a jó barátidnak,
Hogy csak hamar jöjjenek,
Mert mire ők ide érnek
Én miniatimmal kézen leszek,
Ankét hát ne késsenek!”

51.

Isten veled, Isten veled!
Gondolj én rém - rabuőre,
Gondolj én rém, a ki borsú
Egykúszitk a verere.
- Kőí Reblen erős páncsél,
Nem fogad el szerelmét; -
A ki hitét megparancsítja,
Nem az ég is ottahúzza -
Rozsát nem, csak jót lehet!”

52.

Vissza vonult a rab leány, -
Egy szép imát, mondott el,
Amintán egy dísz prambulon
Gondolat közt aludt el.
Oly sok szép álmodott is,
Milyent soha élében;
Gimnázium közt rózsás Reblen,
Sétált díszben, nagy örömben,
Mennyország örömben.

53.

- Széledett végre szegény,
Körülhúzott - s borzadt,
Mert az elvált szeretője
Állat, újból süjtött.
Egy gondolat vigasztalás,
Hogy ez nem tart sokáig;
Vámi kell csak befejezget,
Sünni a bajt szeretője,
A megmentő öröme.

54.

Büchersägen vor manna
Kinnia so rípaíat,
Es soðakunnar - marg soðája,
Ött hatta: so vör úriat.
Nem rannur is rann rípa,
Nott munda so vörinnar:
Na gundolat, hogg ein elsiðjenn,
Höbun - marg vott skemdesum,
De most háged - skettelk!

55.

Meggundolann íllapotann,
Mundann so fövövl,
Ar mundarott vitan nekum,
Skettelk svirumböt.
Skettini is foggar vör,
De so öra niver meg itt;
Mett so hitum, skett hövinnu-
Mely íllatann van ismerv,
Meg innara káttoriv.

56.

Ístannur is Rell íldomni,
Ö rípa so skettelk;
Ö mett Rell megsköttinn,
Hönnann vott jó Raggjót.
Ítt, so rípa so hett nekum,
Nott rípa so svirum;
Mett so engum fogg skettini,
Í jöbann minn mäs megsköttinn,
Nott is rípa so fíkkum.

57.

Mott meg nekum íllatann
Ar Reltann nem skettelk,
Mett jönn vör is meg itt,
- Ítt megjött eggy jó íllatann -
Ö skettelk so svirum
Skettini eltt lebegett;-
Ar skettelk svirum fott,
Ar vör vör elttelk;
Vri, hövinnur nekum.

58.

"Íst van lány" - szót a váru,
"Kannak végső imádat,
Mert nem tudom, mit gondoljak?
Ha látom szép arcomat. -
Ezö lelkem a hűdlen,
Nem fogok én várakozni,
A mit várok, minden megfesz,
Éreménylen, hogy nálam szerelm, -
Megfogod ezt valami?"

59.

"Mondtam már ezt váru nekem,
Hogy szereltek, igazán!
Elhiteltek, ezt én nekem,
Nem eszt még meg magyar lány.
- A magyarok a szava szent!
Melyet híven megtartok. -
Índok meg tehát, hogy szerelmem,
Dicső horka, fényes nevem,
Mert - diadalt arator."

60.

"Mit várok te imádat,
Nem item szép arcomat?
Nyitnam beszélj, hadt tudjam meg,
Ellepleket hirtedat. -
- Megmondtam már váru nekem,
A köbit majd éntem. -
De most borsias a szobámba!
Szállkorint nem sokára,
Száll? ... egy pár hét itém."

61.

Vissza tért a szobámba a lány
Jámit a kis szobámba,
A verem is elavonott
Érem is fejt lehajta.
- A lány eszt magamnak ént,
Imádatonost istenem;
,Mert-ki is benne birt,
Az, soha nem eszt korint'
Sokára volt szegényem."

II.

62.

Halottak már méh-sibongást,
 Kertben, vagy kas hárs előtt?
 Ha hallottak, mind megtehát
 Hogy ily moraj levei döng.
 Itt nép moraj kélt szárnyára,
 Repült . . . s magyart ha talált:
 A hős kénté kardot nyomott,
 Horra még egy pár szót mondott,
 Kitért, mind jó vitéz vált.

63.

Össze gyűlték egy nagy mezőn,
 Mind szialas szép férfiak,
 A szabadt egy templomában,
 Kéret egyházköze fogtak.
 - Annyian az első verek
 Felállított asztalán,
 A népnek - Árpád vérek,
 Szabadságuk, a kék ének,
 Beszélt nekik ily módon:

64.

„Mdvönöltek barátain,
 Szabadságuk vitéi!
 Mdvönöltek én titeket,
 Harian dicső vitéi!
 - A szabadságuk elérését,
 Harukat fogjuk kerdeni,
 Mert szabgya nem kélt nekünk,
 S fogjunk népet, meg nem tűrünk!
 Ki fogjuk öt kerdeni!

65.

Dobok tűntünk és szemedünk,
 Nem lehet már binn rajtuk;
 A ki minket szampogattat
 Arral szembe kélt szálltunk!
 - Örömmel név, a nap is ránt,
 Dicső az egy boldog.
 A hangos szel lefekté fűj,
 A tövök egy szelűg elhűt!
 - Mint a villám - gondolat.

66.

Csak előre, csak előre!
 Rövesiek és zászlók.
 Szédel lassú mag, hogy a magyar
 Magjédei nem szorít.
 A ki gyáva nem kell nekünk,
 Anna szegény, folt ragad,
 Súlyos, egy se legyen köztünk,
 Mert ha lenne, úgy megvetjük;
 A mi ki-ki, job' tűzhat.

67.

Magyarokunk szent Istene,
 Nem az éjféli mi reánk;
 Adját idejéi és szerecsét!
 Melyet repült fel imánk.
 Magyarokodó a szavaknál
 A nagy veres - s hős csapat,
 Distorzió szálk mindegyikre,
 Jász kiáltás, hogy: , Jéppere,
 Kéld a magyar kofiat!

68.

Induló dal kisérlet -
 Magindult, a nagy menet,
 Öröm napot ílet néma.
 A mért eddig szorított.
 - Mindég magyobb lett a csapat
 Szani nép hősréket;
 Mondják ki, hogy horkánypal,
 Szív szor derek aszonyoknál,
 - Üdvözöltek: , éljenek!

69.

- Jelen Rendő lobogással,
 Várják a jó remekét.
 Nemokára oda ért is -
 Mindannyian ölelték.
 - A magyar lány töltésén
 Szívél-szóra elmondta,
 S tüdővel adta, hogy a lány ma,
 A szerep magyar vázja,
 Mert a verést magfojtja.

70.

Nagypobb öröm mitatkonott
Énirán, mint idáig;
Nem is voltak nagyon mesze,
Eljötték a határig.
Sihentek itt-és bevérték
Az ország nap, alkonyán;
S midőn eljött, néha kelték
Nemokára oda értek -
Kömlövék a kanyát.

71.

- Bent a várban miha esend volt,
Még egy piók sem mosdult meg;
Nem feltek ők, mind birtosok,
Ninosen köztük, ki nemeg. -
Dej csak netted! pár óráig
Élvend a kényelmét,
- Mire az övülé nagy inguasi fel,
De vánd be, hogy mi vezjünk fel, -
Mert elotjünk átledet!

72.

A vár-ör is nagyon kékben
Szenkesire köztük áll;
Sőt hi sem tud, azt gondolja,
Kéjja vár a halál.
Dánmit gondol, valomásra
A venéthes viszik ör,
S a venéthes mindent kival,
Még ismét mond, igaz szívvel,
Hogy étkben hagyják ör.

III

73.

Ésmerve a hal leány,
A magyarok kékstét;
Birtan bement a vár iskor
Telenti hű szerelmét. -
Boldog volt a váru mostan,
Könorittia malnöjér;
Kösköta ör, ölegette,
A lány édes szíjját kerte,
Hogy meggyerje kis szivét.

74.

Megszórtok a szimból a hány,
 De nem édes szíjával;
 Nijra helyet megérinté
 Nivén. Rindet szíjával.
 Ének istán hávorasva,
 Szobajába ivette; -
 Mind a kéten el is mentek,
 Én peres alatt be is értek, -
 A rabonok termébe.

75.

"Kedves leány, én szerelmem,
 De vagy lelkem, mindenem!
 Ne, Allahra megértessem,
 Hogy hív szíved szeretem. -
 Szeretem a tavasz benned,
 Legjobb nyitó virágjait; -
 Szeretem a harsogó rajt,
 Szapporján közt, melyet kar-
 Tened fényes csillagait.

76.

Szép estét nagy szerelmem,
 Szíjémet mellet füstölök;
 Szerelem nagy szemem előtt,
 Ha rád nézek, öntök.
 - Szerelem, mely szívedet
 Szerelmi kéjt nekem nyújt. -
 Szerelem benned, én érzem azt,
 Szerelem rád oly nagyon hat
 Hogy állok, le-hajít...

77.

Én volt nekem vellembem,
 Én mondja a leányam,
 Szólatna von' még beszédjét
 De nem talált szavakat.
 Örvös esend volt, esen esend
 Megnazarra egy szép hang:
 Ésen hang a hány szíjébet
 Gyengédem is szívedet foly-
 Mit a tövör, meghallgat.

78.

"Sokan beszélnek nekem veled,
De, nem hiszlek szavaid;
Nem értem meg, mert csak mindig
Beszelsz álmodok. -
Hallgass én nem - és figyelmesen
Mindet - minden szavamat;
Szerelemem nagy érdembed -
Ha kérsz keljesd,
A mi nem lesz nagy munka."

79.

"Mindent - mindent, megfeszít én!
Körberingott a veled, -
Szemeivel is hűnyorgat,
- Mindenképen szótól kérek.
"Viggya az élet" - szót a lény, -
"Éljenek nekem nagy lelkem,
Ha megismerd a szerelmet,
A melyet most nyújtok neked -
Mit megfeszít, ha szeretsz?"

80.

"Megismert én, megismert én!
A szerelm italát. -
Észavakkal kinnitté
A szerelmes tartalmát.
- Nem szerelm, méreg ital,
Volt az éjszaki szerelmem; -
És a hős most kinyitáskor,
Érdemem nekem - fajgyógyászom,
Kérem, ki rajt segítsem."

81.

Szemvedés is. Nagy kell nekem! -
A nagy munka, most csak jön:
A magyar nő, a kardjával,
Nyakára egy vágást tén. -
Évált a fej törsötletét,
És azán, szép munka volt!
Kösdát minél, az ég is itt,
Nem kint a törsöt népit-
Rajjok, ittrot kimondott.

82.

A történetek névén a hány,
Kivénest az ablakon,
A hős fejét keskenyben
Leborotvára fonalon. -
Ezer névén a nagy is
Egy kötetlen alászállt;
Minden lent volt, a kemere
Selpogya öt-és elvitté
A néphöz, Kék, kékjék várt.

83.

Éljen moraj üdvözlőte,
Különösen a hány;
Mindenképpel keser fogott,
Ez utyjára rítalált. -
A boldogpáng minden felől,
Olyan magas, oly nagy lett,
Hoogy mindenképpel már künden -
A történetek szembe szállni,
Éljen erőt évenet.

84.

A kemere volt itt minden, -
Minden kéköt is kéköt,
Sannitija azon kény is,
Hoogy kanyarot jól mondott.
Üdvözlőte, keser fogott,
Mert minden jól sikerült;
Kemény is megválasztott
A nagy joogy neki adták, -
Kecian, nemek éven itt.

85.

Javasolta, hoogy a fejét,
Egy pómára felkötött,
E szembe öltő helyen mindjárt
Körszemlőre kitégytét. -
Minden nagy lett, - ezer névén
A nemzeti lobogott,
A vitének hős keserben
Lengedeztetet legyelt fényben -
Ezer az itt mutatott.

86.

Észeltek az esőszakok,
Birtos-és jó helyekre;
Amint az jelszava
Megindult az eszere.
Indult dal rebent erkeu
És, a nemek ajkából;-
És ismét dicső dalra,
A sok körök rivalka,
Épült-hegyi várából.

87.

Harci sava jött most lére,
Megjött az sok körök,
Megjött, midőn látták:
Közp az magyar rájár jött.-
Mint a spora sél nagy repült
Visszafelé sebesen;
Mind hiába! vesve voltak,
A magyarok már ott álltak,
És karddal-lekerek.

88.

A remek a vár falon-
Költés a lobogót,
Mint megátva a sok körök-
Megkérde a nagy harcot.
Körök vettek - s az dobálták
A szabadság népe.
De ezek nem engednek,
Kösiséggel nekik mentek,
Könyvek a kard élre.

89.

A kőnyomok a fél holdja,
A remek kerekben,-
Könnyű költés fent magyarok-
Közp mint eddig, dicsőben.
Magyar néző ékesíti
A vár minden oldalát,
És az vár rá:, Ért szabadság,
Visszavettünk Magyarországot!
- Megmentették a harcot.

90.

Folyton-folyton, foly meg a harca,
lyőzött-és szőz a magyar,
Nem retten meg, nem fut visszra,
Néki eléri ha akar. -

Megperit az ellen felet,
Őr, fűrészes erdők;
Megborzadtak mindön látták,
Messziről a magyar pőszét,
Melyen a fej lebegett.

91.

Becsületük éjennépek
Az elfoglalt kis várba;
Egybegyűlték mindannyian
Az időnkis ivásra.

-A remete riténüknek
Erdők vastán Roszorit,
Megérdemli, mint hogy ő volt
Az első, a ki behatolt -
A magyar másolt kitérőt. -

92.

-Esz-erővel vízvasták
Mind az ősi jogokat. -
-Műjárt őrök, a földet is
A mely alatt nyugvamat! -
Egy ritén határokat
Nem törték mindennap,
Mindem ezer esztendőben,
Magyar őrök és kőnyelben -
Olvasd-és így megfűdhadt.

93.

Erdők határak nemek őrök
Az elbeszélő törték várt;
A mely büszkén, egykor fényben,
Magyarok és székelyek állt. -
Ma már nem lett, kövek vannak,
E még fennlevő egy pár fal,
Benn egy kút, mely már nem mely,
Salaján csak fű s virág él,
Rajza négy bogárral.

94.

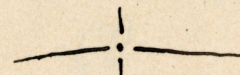
Ha Ränderned, elmondandó
 Szemébe és örömeit;
 Beszélhetne magyarral, -
 Ismeret a nemzet.
 De is hallgat, elterel,
 Ismét romjai beszélnék. -
 - Hogy püszköl az idő minden
 Ö elötte, semmi sem szent.
 - Szemébe a nemzet.

95.

Elpüszköl a nemzet hat,
 Szélesről köve, tán ott van?
 Nyíngodjannak s álmodjannak
 Tán szűz évek álmodjannak! -
 A, Veres nagy erdővel
 Színtől ott van, nem melege;
 Meltórággal emelkedik,
 Szépséggel díszedik,
 Pines is lehet, sok benne?

96.

A hegynek egy kies részén
 Magyarral jó volt kermelnek, -
 Magyarral vitéz poraból nőt,
 A Rák ottan elterel.
 - Adja Istent, hogy ezen bor
 Vitézetet neveljen,
 A Rák szűkség esetében,
 Bórtán mennek és lelkesen
 Szent harcuknak ügyében! ...



97.

- Ott voltam én, a hely színein
 Magyarság - a szép helyen,
 Istent lelkes örömeben
 Mondhatom hogy nekedett.
 Festőies - és megrögző
 Egyszerűs - nagy üde -
 Borsósággal, nifra tetsző,
 Lelkes, keserű és élető -
 Elvezet a Kellens. -

98.

Égy jó öreg kinnálkorszott
Miként emekem,
S minden híven elmondott ő
A mit róla kenderem. -
Ő mondta el az eseményt,
S ezt is lezött leírtem.
Mindem a nép szavától van,
Elmondhatom én is bátran,
Legnépszerűbb mondásom.

99.

Nem mere ez, csak népmonda,
Milyi mondta fiaim,
Silyen formán fennmaradt még
A mostani szavadnak.
Kétség semmi azon vidék
Súdjon róla valamit,
Hannu egész Magyarországon,
Mely a szomszéd Erdélyországon
Olvasa el magyair.

100.

Minden híven esetben,
Éddig szót-e beszéltél, -
A ki magyar legyen mindig
Kisajánom védője!
Ő is legprebb, ezt kiegészít!
Molyára, ezt mondom;
Mert most versem a soroknál,
Legjobbát szívófejével
Bevergese, beírom.



László, Sz. Szevárn.
1881.